

Povinný subjekt svým přípisem ze dne 31. 8. 2021, č.j. LP 2690/2021, částečně poskytl žadateli informace na otázky uvedené pod č. 1., 2. a 5. žádosti 1. Tento přípis byl žadateli odeslán dne 31. 8. 2021. Co se týče otázek uvedených pod č. 3. a 4. žádosti 1, vydal dne 31. 8. 2021 povinný subjekt rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, č.j. LP 2690/2021. Toto rozhodnutí však bylo odesláno žadateli až dne 2. 9. 2021. Povinný subjekt tak nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, když tato lhůta činí 15 dnů a uplynula dne 31. 8. 2021; povinný subjekt totiž v této lhůtě písemné vyhotovení rozhodnutí neodeslal (FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 751 – 836: „Rozhodnutí musí být vydáno ve lhůtě pro vyřízení žádosti, tedy ve lhůtě stanovené v § 14 odst. 5 písm. d), která činí patnáct dní ode dne přijetí žádosti povinným subjektem. ... I pro rozhodnutí povinného subjektu se uplatní pravidla počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) a d) SpŘ, takže vydáním rozhodnutí je nutno rozumět podle § 71 SpŘ především předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení [§ 71 odst. 2 písm. a)]. **Lhůta tak bude zachována, je-li tento úkon učiněn alespoň v poslední den lhůty (srov. k tomu též závěry dále citovaného usnesení NSS č. j. 4 As 55/2007-84).**“ Ze spisového materiálu vyplývá, že povinný subjekt sice vyhotovil rozhodnutí o odmítnutí žádosti dne 31. 8. 2021, ale odeslal jej žadateli prostřednictvím datové schránky až dne 2. 9. 2021.

Dne 7. 9. 2021 podal žadatel k povinnému subjektu tuto žádost o poskytnutí informací (dále také jen „žádost“):

- 1) Kolik zaměstnanců, případně i externích spolupracovníků, vyslala ČT na OH do Tokia?
- 2) Kolik z nich bylo techniků, komentátorů, případně členů vedení ČT jako čestných hostů, či jiných pozvaných?
- 3) Jaké byly celkové finanční náklady na jejich pobyt?
- 4) Jaké byly celkové finanční náklady ČT na OH?
- 5) Kolik hodin přímých přenosů odvysílala ČT z OH?“

Z výše uvedeného je evidentní, že žádost se obsahově shodovala se žádostí 1 (ze dne 16. 8. 2021).

Povinný subjekt vyřídil žádost svým rozhodnutím ze dne 22. 9. 2021, č.j. LP 3188/2021, ve kterém poskytnutí informací částečně odmítl (neposkytl informace v rozsahu bodů č. 3 a č. 4 žádosti). Zároveň povinný subjekt svým přípisem ze dne 22. 9. 2021 ohledně bodů č. 1., 2. a 5. žádosti odkázal žadatele na webové stránky povinného subjektu s uvedením § 5 odst. 3 a § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Žadatel napadl rozhodnutí ze dne 22. 9. 2021 o částečném odmítnutí informací odvoláním.

Dne 26. 10. 2021 povinný subjekt předložil rozhodnutí spolu se spisovým materiálem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“) k rozhodnutí o podaném odvolání.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

v znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení řízení o odvolání dle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. proti postupu České televize jako povinného subjektu. Zákon č. 106/1999 Sb. byl novelizován zákonem č. 111/2019 Sb. Na základě této novely došlo ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. se do 1. 1. 2020 postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění zákona účinném do 23. 4. 2019. S ohledem na toto přechodné ustanovení je Úřad příslušným pro vedení odvolacího řízení a řízení o stížnosti u vybraných povinných subjektů od 2. 1. 2020, a to i u těch řízení, která byla zahájena před účinností výše uvedených změn a do 1. 1. 2020 nebyla ukončena.

Vznik a činnost České televize jsou upraveny zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon č. 483/1991 Sb.“). V tomto právním předpise nejsou obsažena žádná zákonná ustanovení na jejichž základě by byl určen nadřízený orgán pro účely zákona č. 106/1999 Sb; zvláštní právní předpis ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu neurčuje orgán rozhodující o odvolání České televize, nadřízený orgán nelze v daném případě ani určit dle odst. 2 uvedeného ustanovení. S ohledem na tuto skutečnost je pro účely zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán pro Českou televizi určen dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., a je jím tedy Úřad.

III.

Povinný subjekt uvedl v napadeném rozhodnutí uvedl, že důvodem pro odepření informací je § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., neboť požadované informace jsou obchodním tajemstvím. Citoval § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „občanský zákoník“). Dále ve vztahu ke konkurenční významnosti uvedl § 2 odst. 1 a § 2 odst. 2 písm. e) zákona č. 483/1991 Sb. s tím, že pro povinný subjekt je postavení v těchto konkurenčních prostředí o to složitější, protože se na něj vedle povinností stanovených obecně závaznými právními předpisy pro všechny provozovatele (např. zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů), vztahují navíc i povinnosti stanovené speciálními zákony (např. zákon č. 483/1991 Sb.), které na povinný subjekt kladou výrazné povinnosti, jež její konkurenti plnit nemusí. Povinný subjekt se tak v konkurenčním prostředí musí umět dostatečně prosadit a zároveň dostát principům veřejné služby. Dále uvedl, že v případě nedávno proběhlých letních olympijských her 2020 v Tokiu musel být povinný subjekt schopen za využití přiměřeného množství veřejných prostředků držet krok s konkurenčními médii. Správné nastavení způsobu financování tudíž bylo pro kvalitu přenosu a moderování proběhlých olympijských her klíčovým aspektem. Z tohoto důvodu představuje vhodně nastavená kombinace ceny a výkonu pro povinný subjekt nezanedbatelnou hodnotu, kterou si sám

v rámci své činnosti vytvořil a kterou jiní provozovatelé vysílání běžně nedisponují. Znalost konkrétních výšek částek vynaložených povinným subjektem v souvislosti s vysíláním olympijských her má tedy jednoznačně konkurenční význam, neboť pro povinný subjekt představuje významnou soutěžní výhodu v rámci volné soutěže na mediálním a informačním trhu. Zveřejněním těchto částek či jejich sdělením třetí osobě by povinný subjekt naopak mohl svou soutěžní výhodu pozbyť, a proto od počátku činí konkrétní interní opatření zajišťující utajení těchto prostředků, a to tak, že jejich výkazy eviduje ve zvláštní spisové dokumentaci, ke které má přístup pouze omezený počet zaměstnanců. Jelikož jsou tyto finanční prostředky vyjádřeny konkrétními peněžními částkami, jsou konkrétním způsobem určitelné a ocenitelné. Tyto údaje nejsou běžně dostupnými skutečnostmi v obchodních kruzích, neboť subjekty působící na mediálním trhu a trhu audiovizuální tvorby takovéto informace běžně nezveřejňují ani nesdělují. Naopak je chrání a považují za skutečnosti hodné utajení, a to zejména z výše uvedených důvodů (konkurenční trh a jeho úskalí). Na základě uvedeného došel povinný subjekt k závěru, že jsou naplněny všechny znaky obchodního tajemství, a proto byla žádost v otázkách č. 3 a č. 4 odmítnuta.

Žadatel uvedl ve svém odvolání, že již jeho žádost ze dne 7. 9. 2021 měla být odvoláním, když do této žádosti chybně vkopíroval žádost č. 1 ze dne 16. 8. 2021. Následně v odvolání uvedl „*podávám opětovně odvolání ve věci finančních nákladů na OH v Tokiu 2020, v rámci nové lhůty, proti Rozhodnutí ČT, jejím prostřednictvím k ÚOOÚ*“. V odvolání též zmínil rozsudek Krajského soudu v Praze, který však blíže neoznačil a ve kterém je dle jeho názoru uvedeno, že nelze argumentovat obchodním tajemstvím, když je jedna ze stran veřejnoprávní institucí. Žadatel zpochybnil skutečnosti, že náklady vynaložené povinným subjektem na spolupracovníky ovlivňují obchodní soutěž. Transparentnost veřejnoprávního subjektu posiluje důvěru televizních koncesionářů. U veřejnoprávních institucí by měla být samozřejmostí i s ohledem na veřejnou kontrolu. Tyto informace jistě zajímají širokou veřejnost po každé takové velké sportovní akci, zvláště dnes, kdy je třeba šetřit a pracovat co nejehospodárněji. K danému je třeba konstatovat, že z citace „...*podávám opětovně odvolání...*“ by se dalo dovodit, že již žádost ze dne 7. 9. 2021 mohla být posouzena jako odvolání. Na druhou stranu, z jejího obsahu nelze dojít k jinému závěru, než že se jedná o žádost o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt tedy postupoval správně, když žádost ze dne 7. 9. 2021 posoudil jako žádost dle citovaného zákona.

IV.

Úřad se nejprve musí vyjádřit k přípisu povinného subjektu ze dne 22. 9. 2021, ve kterém žadatele odkázal na již zveřejněnou informaci. Dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. „*Pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace, zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.*“ Ze spisového materiálu plyne, že žadatel podal dne 7. 9. 2021 žádost o poskytnutí informací. Lhůta pro poskytnutí informací odkazem na již zveřejněnou informaci uplynula dne 14. 9. 2021. Je tedy zřejmé, že povinný subjekt zákonem stanovenou lhůtu nedodržel. „...*Uplynutím sedmidenní lhůty možnost odkázat na zveřejněnou informaci zaniká a povinný subjekt musí informace poskytnout přímo, byť by byly zveřejněny (ledaže by žadatel s vyřízením své žádosti pouhým odkazem na zveřejněnou informaci „souhlasil“ např. na základě neformální „dohody“ mezi ním a povinným subjektem).* Lhůta je splněna, jestliže sdělení obsahující odkaz na zveřejněnou informaci bylo

alespoň v poslední den odesláno žadateli (k počítání lhůt srov. komentář k § 14 odst. 5 a § 20 odst. 4). I při odkazu na zveřejněnou informaci je nutné splnit povinnost plynoucí z § 5 odst. 3. (blíže srov. komentář k tomuto ustanovení).“ (FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 368 - 381). Úřad konstatuje, že povinný subjekt ztratil možnost poskytnout informace odkazem dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a měl by tento závadný stav odstranit, tedy poskytnout informace přímo.

Dále Úřad k námitkám v uvedeném v odvolání a k napadenému rozhodnutí povinného subjektu sděluje následující:

Jedním ze zákonných důvodů pro neposkytnutí informací je ochrana obchodního tajemství vymezená v ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Obchodní tajemství jako takové **definičně** vymezuje ustanovení § 504 občanského zákoníku, podle kterého tvoří obchodní tajemství „*konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*“. Pro kvalifikaci určitých skutečností jako obchodního tajemství je nezbytné naplnit kumulativně výše uvedené podmínky tak, jak o nich hovoří odborná literatura (konkrétně publikace ONDREJOVÁ, D. Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 214).

Jednotlivá skutečnost označovaná za obchodní tajemství tak musí být **konkurenčně významná**, tzn. využitelná pro konkurenci, hodnotná a významná pro konkurenci, kdy se může jednat jak o přímou, tak i o nepřímou konkurenci; musí být **určitelná**, tzn. musí být přesně definovatelná, vyjádřitelná, identifikovatelná, ověřitelná z hlediska požadavku utajenosti a podstatnosti, nesmí tedy být „mlhavá“ či neurčitá; musí být **ocenitelná**, tzn. musí mít určitou alespoň potenciální hodnotu, ať už materiální či nemateriální, přičemž její vyjádření by mohlo být způsobilé se negativně projevit v hospodářských výsledcích podnikatelů; v příslušných obchodních kruzích **běžně nedostupná**, tzn., že nedostupnost se týká příslušných obchodních kruhů, kde může být tato skutečnost využitelná, a to na úrovni „běžné“ dostupnosti, byť tato skutečnost může být známa také širokému okruhu osob, avšak současně utajovaná před dalším, dostatečně velkým okruhem osob, přičemž se nemusí jednat o skutečnost novou, popř. neznámou; **související se závodem**, tzn. musí být využitelná v souvislosti se závodem; **jejich vlastníkem utajovaná**, tzn., že její vlastník musí aktivně zajišťovat ochranu prostřednictvím různých opatření faktických, například uložením hmotného popisu obchodního tajemství v trezoru, či smluvních, a to například uzavřením smlouvy o mlčenlivosti, zpravidla sankcionované smluvní pokutou, či zakotvením konkurenční doložky do konkrétní smlouvy, či v jiných opatřeních, například v zákazu vstupu nepovolaných osob do výroby apod. K výše uvedeným znakům obchodního tajemství je třeba zahrnout ještě jednu podmínku uvedenou v ustanovení § 2985 občanského zákoníku, tedy, že skutečnost označovaná za obchodní tajemství **musí být využitelná v hospodářské soutěži**. K výše uvedenému je třeba dodat, že důkazní břemeno ohledně toho, zda se jedná o obchodní tajemství (zda byly kumulativně naplněny znaky tohoto institutu), nese podnikatel, jemuž náleží obchodní tajemství, tj. vlastník závodu, k němuž obchodní tajemství náleží.

Aby bylo možné požadovanou informaci chránit jako obchodní tajemství dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., je třeba, **aby v rámci svého rozhodnutí povinný subjekt každou jednotlivě požadovanou informaci zkoumal, a náležitě odůvodnil ve smyslu výše uvedených znaků obchodního tajemství.** Jestliže výše uvedené znaky obchodního tajemství nejsou splněny kumulativně, pak se o obchodní tajemství nejedná, a je tedy nezbytné takovou informaci poskytnout. **Důvod pro odepření poskytnutí informací dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je vázán na existenci obchodního tajemství de iure,** nikoli na pouhý názor toho, kdo informacemi disponuje. Ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., je třeba vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů, kdy na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy, lépe řečeno povinných subjektů vymezených v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a na straně druhé pak zájem soukromoprávních subjektů na uchování jejich obchodního tajemství, přičemž je třeba vždy posoudit, který z těchto zájmů v daném konkrétním případě převažuje.

V rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací chráněných jako obchodní tajemství je třeba, aby povinný subjekt specifikoval, které údaje či skutečnosti, a z jakého důvodu v požadovaném dokumentu pokládá za obchodní tajemství a proč je z tohoto důvodu nelze poskytnout. Každá odepřená informace by měla být **rovněž typově vymezena,** tzn., že povinný subjekt by měl konkrétně zdůvodnit, v čem spatřuje existenci obchodního tajemství – původ, označení, povaha informace (rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 113/2016 ze dne 29. 4. 2019).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 24/2007-106 ze dne 27. 3. 2008 pak platí, že nepostačuje pouhé „převyprávění“ příslušného ustanovení občanského zákoníku týkajícího se obchodního tajemství, neboť v každém jednotlivém případě je nutné vždy zcela konkrétně uvést, v čem přesně požadované informace naplňují znaky obchodního tajemství, tj. **náležitě a vyčerpávajícím způsobem dané znaky odůvodnit** (také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 155/2015 ze dne 22. 3. 2016).

Povinný subjekt tedy odmítl poskytnutí informací v bodech 3. a 4. žádosti s odkazem na obchodní tajemství dle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žadatel se v těchto bodech dotazoval na: (i) (bod 3.) celkové finanční náklady na pobyt zaměstnanců, případně externích spolupracovníků, které povinný subjekt vyslal na Olympijské hry v Tokiu v souvislosti se zajištěním přenosů z této sportovní akce (dále také jen „osoby vyslané na OH“) a (ii) (bod 4.) jaké byly celkové finanční náklady povinného subjektu na Olympijské hry v Tokiu.

Úřad má za to, že tyto informace nesplňují požadavek konkurenční významnosti, alespoň v rozhodnutí toto své tvrzení povinný subjekt nijak neprokázal. Povinný subjekt náležitě nezdůvodnil, z jakého důvodu informace o nákladech povinného subjektu na pobyt osob vyslaných na OH zajišťují povinnému subjektu soutěžní výhodu, což by se odrazilo v tom, že by měl na trhu lepší postavení než konkurence. Povinný subjekt k tomuto tématu v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„...Správné nastavení způsobu financování tudíž bylo pro kvalitu přenosu a moderování proběhlých olympijských her klíčovým aspektem. Z tohoto důvodu představuje vhodně nastavená kombinace ceny a výkonu pro Českou televizi nezanedbatelnou hodnotu, kterou si sama v rámci své činnosti vytvořila a kterou jiní provozovatelé vysílání běžně nedisponují.“* Dotaz č. 3 zněl na náklady na pobyt osob vyslaných na OH, nikoliv na celkové nastavení způsobu financování povinným subjektem při zajišťování přenosů a moderování OH v Tokiu. Povinný subjekt zde uvádí, že kombinace ceny

a výkonu pro něj představuje nezanedbatelnou hodnotu, nicméně, z odpovědi na dotaz o nákladech za pobyt osob vyslaných na OH se žadatel nedozví povinným subjektem tvrzenou „kombinací ceny a výkonu“, dozví se pouze, kolik povinný subjekt vynaložil za ubytování osob vyslaných na OH v Tokiu. Povinný subjekt dále uvedl, že *„Znalost konkrétních výšek částek vynaložených Českou televizí v souvislosti s vysíláním olympijských her má tedy jednoznačně konkurenční význam, neboť pro Českou televizi představuje významnou soutěžní výhodu v rámci volné soutěže na mediálním a informačním trhu.“* Dotaz však míří pouze k nákladům na pobyt ne k jednotlivým výším částek, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti s vysíláním přenosů z Olympijských her v Tokiu. Taktéž zde není uvedeno, v čem spočívá „významná soutěžní výhoda v rámci volné soutěže na mediálním a informačním trhu“. Povinný subjekt také nedostatečně zdůvodnil konkurenční významnost u informací požadovaných dotazem č. 4 žádosti, tedy celkové finanční náklady povinného subjektu na Olympijské hry v Tokiu.

Po prostudování spisového materiálu a zhodnocení skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí Úřad konstatuje, že odůvodnění odepření informací z důvodu existence obchodního tajemství není v souladu s tím, co je uvedeno v tomto rozhodnutí, znaky obchodního tajemství nejsou náležitě a vyčerpávajícím způsobem zdůvodněny. Jestliže uvedené znaky obchodního tajemství nejsou splněny kumulativně, pak se o obchodní tajemství nejedná, a je tedy nezbytné takovou informaci poskytnout. Zde je nutno zdůraznit, že při realizaci ústavně zaručeného práva na informace, garantovaného článkem 17 Listiny základních práv a svobod (dále také jen „Listina“), je třeba jakákoli možná omezení poskytování informací vykládat restriktivním způsobem. Opačný postup, tedy extenzivní výklad podmínek, za kterých zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje právo na poskytnutí informací omezit a informace neposkytnout, by směřoval proti vlastnímu smyslu a účelu práva na informace [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-56 (publ. pod č. 1272/2007 Sb. NSS), nebo ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38 (publ. pod č. 74/2004 Sb. NSS)].

V neposlední řadě je třeba taktéž konstatovat, že povinný subjekt se vůbec nezabýval ustanovením § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., tedy výjimkou ze zákonné ochrany obchodního tajemství, která stanoví, že údaj o rozsahu a příjemci veřejných prostředků se nepovažuje za porušení obchodního tajemství. Aplikace ustanovení § 9 zákona č. 106/1999 Sb., obsahující ochranu obchodního tajemství, spočívá ve dvou navazujících krocích. Nejprve se povinný subjekt zabývá podle odst. 1 otázkou, zda požadované informace naplňují podmínky obchodního tajemství. Pokud shledá existenci obchodního tajemství, následně uvažuje podle odst. 2 daného ustanovení o tom, zda je ochrana obchodního tajemství prolomena požadavkem na zajištění veřejné kontroly hospodaření s veřejnými prostředky. Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 5 A 176/2014 ze dne 25. 10. 2017 k výše uvedenému podotýká, že ustanovení *„§ 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. nepřipouští žádné poměrování mezi zájmem na ochranu obchodního tajemství a zájmem na transparentnosti hospodaření s veřejnými prostředky; ochrana obchodního tajemství je prolomena vždy, když informace naplňuje skutkovou podstatu uvedeného ustanovení. Navíc veškeré vyluky z práva na poskytování informací je nutné vykládat restriktivně, jelikož informační zákon provádí základní lidské právo zakotvené v čl. 17 odst. 5 Listiny“*.

Povinný subjekt rovněž pochybil, když nedodržel lhůtu pro poskytnutí informací odkazem na již zveřejněnou informaci dle § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a jak bylo již výše uvedeno, je třeba, aby informace poskytl přímo.

Při novém projednání žádosti povinný subjekt znovu posoudí možnost poskytnutí informací požadovaných žádostí a v případě (částečného) neposkytnutí požadovaných informací bude výrok rozhodnutí obsahovat zákonná ustanovení, dle nichž byla žádost (částečně) odmítnuta; rozhodnutí bude řádně a v souladu s výrokem odůvodněno, přičemž odůvodnění rozhodnutí bude obsahovat úvahy, kterými se povinný subjekt řídil při posuzování žádosti, jejichž součástí bude zhodnocení, zda je omezení práva na informace v daném případě legitimní. Rozhodnutí bude splňovat náležitosti stanovené ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, výrok rozhodnutí bude korespondovat s jeho odůvodněním.

Dále je nezbytné, pokud povinný subjekt opětovně dospěje k závěru, že v daném případě jsou naplněny důvody pro odmítnutí poskytnutí žádaných informací dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., aby tyto důvody řádným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. V případě obchodního tajemství musí být kumulativně splněny všechny znaky obchodního tajemství uvedené v ustanovení § 504 občanského zákoníku, tedy určitelnost, ocenitelnost, konkurenční významnost, v obchodních kruzích běžná nedostupnost, souvislost s obchodním závodem a zajištěnost utajení. Rovněž se musí jednat o skutečnosti, které vlastník ve svém zájmu utajuje. Dále je nutné, aby povinný subjekt poměřil nezbytnost omezení poskytnutí žádaných informací s ohledem na ochranu jiných práv a svobod, tj. provedl test proporcionality a zvážil možnost výjimky ze zákonné ochrany obchodního tajemství dle § 9 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Úřad na základě posouzení všech relevantních skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Z tohoto důvodu bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. V rámci odvolacího řízení nebylo možné vytýkané vady napravit. S ohledem na vytýkané vady rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 8. listopadu 2021

JUDr. Simona Pavlová, Ph.D.
pověřená zastupováním
vedoucího odd. rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. ČESKÁ TELEVIZE, se sídlem Kavčí hory, Na Hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4, ID DS: weeab8c

2. Sodales Solonis z.s., se sídlem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, ID DS: u2zs3bk